

Erdős Lajosné

Ez anyám. 1920-ban készült a kép Budapesten. Anyám, Brichta Margit 1894-ben született. A kassai felsőbb leányiskolába járt, és összetett kézzel könyörgött, hogy ő is szeretne tanulni, de neki azt mondták: ?Nem, te szép vagy, neked férjhez kell menned.? A másik kettő sem volt csúnya, de anyám volt a legszebb. Nem tanították. Tanítónőképzőbe járt, az apácákhoz Kassára. [Ebben az időszakban -- 1910 körül -- a magyarországi zsidóságon belül a nők körében országosan 13,2% volt a 4 vagy 6 középiskolát, és mindössze 1,5% volt a középiskola 8 osztályát elvégzettek aránya. (Karády Viktor számításai). -- A szerk.] Anyám, 1914-ben, tehát húszéves korában férjhez ment az édesapámhoz, és Budapestre költöztek. Szerintem úgy hozták össze a partit [lásd: házasságközvetítő]. Anyám tanítani sose akart, nem szerette, a tanítóképzőt is úgy erőszakolták rá. Mindig kitalált valamit, amit otthon csinált. Időnként kitalált valamit, levizsgázott mint szabász, egy-két évig varrt felsőruhákat, volt egy pár alkalmazottja is. És akkor kitalált valami mást. Valamikor az 1930-as évek végén egyszerre csak divatba jött, hogy amikor jön a tavasz, színesre

festett szalmafonálból horgoltak sapkákat, és ilyet hordtak. Anyu nagyon hamar észrevette, előbb ő horgolta, aztán már kiadta. Megvette az anyagot, és csináltatta, és nagyon jól ment. De már júliusra véget ért a divat. És akkor kifújt az egész. Úgy tíz év múlva azt találta ki, hogy angórából kötött kesztyűt, sálát, mindent. Akkor már én is kötöttem, sőt rokkán fontam a nyúlszőrt fonallá.